

Fredrik Reinfeldt: Avslutningstal vid Moderaternas arbetsstämma 2013

Talare

Fredrik Reinfeldt
Statsminister

Datum

20 oktober 2013

Plats

Norrköping

Avslutningstal av statsminister Fredrik Reinfeldt vid arbetsstämman söndag den 20 oktober 2013. Först ett rejält tack! Ett tack till alla som har hjälpt till att göra den här stämman möjlig; till alla de frivilligarbetare som vi har haft inte minst här från Östergötland, till vår personal som har varit här under de fyra dagarna och som har förberett det här under lång tid. Och så ett tack till vårt stämmopresidium. Ni börjar bli ganska erfarna nu. Nu ska ni få blommor och stort tack från oss alla – eller det blir en vas.

Det har varit fyra dagar av samtal. Jag har följt många av de här diskussionerna. Jag vill tacka er alla för väl förberedda inlägg. För hur roliga ni har varit. För hur genomtänkta ni har varit. Hur bra ni har beskrivit Sverige och många gånger det ansvar som ni tar för Sverige. Fyra dagar som avslutar en lång period av utvecklingsarbete. Vi går igenom vad vi har gjort, hur vi förbereder oss för att kunna ta långsiktigt ansvar också framåt. Vi samlas här därför att vi gemensamt vill förändra samhället. För att vi ser människor och tar det som utgångspunkt för hur vi ska förbättra. Vi samlas här för att vi är demokratarbetare. Det är många som är för demokrati och det är många böcker som skriver vackert om det. Men det skulle inte fungera om inte ni fanns. Till slut måste någon göra jobbet och säga: ”Det är jag som vill ha det där förtroendet. Det är jag som är beredd att ta det ansvaret.” Annars blir det bara teorier på papper. Det är ni som uppfyller demokratin och det ska ni vara stolta över.

Det är också en gemenskap av människor som samlas därför att vi har ganska likartad syn på vilka idéer, vilka värderingar, vilken syn på människor som ska ligga till grund för samhällsutvecklingen. Vi tycker inte exakt likadant, för människor är olika. Men vi tycker hyggligt likadant, för att hålla ihop i samma parti. Det är så det fungerar. En del av er är här för första gången. Några av er har varit med ett par gånger – litet så. För många av oss blir det här en stor del av vårt liv. Det här är det vi gör. Det är det som vi i unga år eller kanske mitt i livet

väljer att göra – och det som faktiskt sedan präglar våra liv. Och jag kände den känslan när Ulf Adelsohn tackade för maten. Jag hörde ett mycket mer gediget anförande, om stor del av svensk efterkrigsutveckling, varefter Ulf sade ”tack för maten” också. Men det som Ulf berättade är något väldigt viktigt, nämligen att den sammanhållning som vi har, som vi har känt de här dagarna, är viktig. För det är inte alltid så att det här partiet har gått i medvind, om man nu uttrycker sig försiktigt. Vi vet vad det vill säga att kämpa i motvind. Vi vet vad det vill säga att bli ställda åt sidan, bli ifrågasatta och t.o.m. hånade. Vi vet hur det känns att gå upprätt i motvind. Vi har gjort det förut. Vi har visat att vi klarar sådant och det gör vi för att vi håller ihop och för att vi tror så mycket på våra värderingar.

Modern politik handlar om tre saker: Man ska vinna val och – mina vänner – man ska vara förberedd om man gör det. Och sedan ska man leverera. Det är det första. Det andra, det är om man vinner regeringsmakt, då ska man kunna hantera kriser och man ska förstå och kunna hantera förändring. Det tredje, det är att man ska rätt utpeka kommande samhällsproblem och förbereda sig också för kommande val, för att kunna svara på: ”Hur ska ni förändra och förbättra så att vi inte blir kvar med de samhällsproblemen?” Det är vad modern politik handlar om.

Över två val så har moderaterna vunnit en miljon nya väljare. De väljare som har tillkommit är fler än de som fanns när vi började förbättringen. Det är ganska fantastiskt. En miljon nya väljare! Men jag vill påpeka en sak för er som vi ofta glömmer bort. Vi har dem på valdagen, men sedan har vi dem inte. Det är det nya och sköna med de moderna väljarna, de går att vinna men de går också snabbt att förlora. Men det är på valdagen som det avgörs. I två val så har det här partiet vunnit en miljon nya väljare. Det har vi gjort därför att vi har varit relevanta, för att vi har lyssnat, för att vi har utvecklats. Det har vi gjort för att vi har varit förberedda med alliansvännerna att ta ansvar för Sverige. Vi vet i dagsläget ingenting om vad väljarna säger den 14 september nästa år. Det vi ska göra är, att visa att vi är beredda att fortsätta att ta ansvar och att det vi har gjort också har spelat roll. Och mina vänner, det har spelat roll. Svensk ekonomi är idag starkare än den har varit på 40 år.

Grundskälet till att svensk ekonomi är starkare än den har varit på 40 år är, att Sverige växer bättre än andra delar av den utvecklade världen. Det är absolut så, att det finns större tillväxt i länder som nu går igenom utvecklingssteg som vi såg längre tillbaka i vår historia och som jag pratade om i torsdags. Men att växa i en

utvecklad ekonomi, det handlar både om konkurrenskraft, förädling, det handlar om produktivitet och det handlar om att fler jobbar. Och Sverige växer snabbare än vår omvärld. Inte som när Magdalena Andersson säger att Sverige är så medelmåttigt och vi kan inte jämföra oss med krisländerna. Nej, låt oss då jämföra oss med dem som har varit starkast. Vi växer snabbare än Tyskland, än Österrike, än Belgien, än Holland, än Frankrike, än Finland, än Danmark, än Storbritannien. Det är inte någonting som kommer av sig självt. Svensk ekonomi har växtkraft och det gör att vår ekonomi växer mer än vad som gäller för vår omvärld. Låt mig påpeka vad det innebär för 2014. Det är fortfarande ett år som inte har hänt. Så nu pratar vi prognoser. Men vi tror att någonstans kring två och en halv procent ska ekonomin växa med nästa år. De flesta länder i vår omvärld ligger inte på så höga prognoser. Om det skulle ske, om det påverkar ekonomin lika mycket, då skulle det innebära att Sveriges kommuner och landsting fick femton miljarder mer att röra sig med. Femton miljarder! Det är så tillväxt hänger ihop med hur man finansierar offentlig verksamhet. När Sverige växer snabbare, då får vi mer resurser till det som är viktigt.

Under vår tid som alliansregering så har sysselsättningen vuxit med över 200 000. Det är inte någon olyckshändelse, inte någonting som är självklart. Det är inte så, att bara för att befolkningen växer så växer sysselsättningen. Det stämmer inte. De flesta länder som går genom kris ser sysselsättningen sjunka, får färre arbetade timmar. I realiteten börjar samhället att anpassa sig till kris genom att de som är litet äldre lämnar arbetsmarknaden. Det är oftast det som blir svaret. Men inte hos oss! 200 000 fler sysselsatta! Fler arbetade timmar än när vi tillträdde 2006. Dessutom, vi har tagit ansvar för offentliga finanser. Det är det helt centrala. Både nu och över tid måste man ha ordning i offentliga finanser. Man måste se till att skulderna inte växer. När jag tillträdde som statsminister 2006 hade vi samma statsskuldskvot – nästan – som Storbritannien. Nu är deras fördubblad. Våra skulder har sjunkit.

Låt oss konstatera, att även här är det inte så att det är en grupp av krisande länder som haft växande skulder. Österrikes skulder har vuxit. Det gäller också Belgien. Det gäller Tyskland. Det gäller Finland. Det gäller Danmark. De flesta av de utvecklade, som vi säger rika länderna i världen, är kraftigt skuldsatta. Inte sällan 80, 90 t.o.m. 100 procents skulder som andel av bruttonationalprodukten. Sverige har gått i motsatt riktning. Strax över 40 procent är vår skuld. Vi har hållit ordning i offentliga finanser. Vi skickar inte vidare en skuld till kommande generationer. Och det påverkar också vad vi gör

med våra pengar. När jag tillträdde som statsminister 2006, så betalade det här landet 50 miljarder i statsskuldräntor. Prognosen för nästa år är 22 miljarder.

I ett land där ekonomin växer, där sysselsättningen växer, där vi har ordning på våra skulder, där har vi samtidigt med ordnade offentliga finanser kunnat sänka skattetrycket. Våra motståndare sade: Det kommer aldrig att gå! Man kan inte sänka skatter, för det kommer att leda till att personal slits ut ur den skattefinansierade välfärden för att aldrig mer hittas. Det kan inte se ut på något annat sätt. Nu har vi sänkt skattetrycket under de här åren med nära fyra procentenheter. Samtidigt har skatteinkomsterna vuxit med fyrtio miljarder.

Vi har sänkt skatten på arbete. Vi har sänkt skatten på fastigheter och på ägande och på företag. Många av de skatter som vi engagerade oss i att sänka med att säga, att de är skadliga, farliga, de driver bort investeringar, de driver människor ur landet, de är nu antingen borttagna eller kraftigt sänkta. Det finns ingen förmögenhetsskatt i Sverige längre. Arvs- och gåvoskatten togs bort faktiskt redan före vi trädde till. Fastighetsskatten har blivit en låg fastighetsavgift. Det nyckfulla är borta! Men det viktigaste är att vi har sänkt inkomstskatterna, brett för vanliga löntagare. Det är det som verkligen förändrar Sverige långsiktigt. Våra motståndare säger: Ni sänker bara skatten för dem som har och tjänar mest. Men då har jag en fråga: Om det är så, varför tänker de då inte ta bort våra skattesänkningar? Eller är det kanske så att det är som vi säger, att det är till vanligt folk som inkomstskattesänkningarna har kommit? Och med vanligt folk tänker man inte bråka. Det är nära nog hela Sveriges befolkning.

Vi har dessutom haft ungefär samma utgiftskvot, samma utgiftsandel, 2014 som vi hade 2006. Men det är en utgiftskvot som tas på en växande ekonomi. Vilket i realiteten innebär, att någonstans mellan 40 och 70 miljarder (beroende på hur man räknar) har faktiskt våra offentliga kassor vuxit med. Det är tillväxt som skapar grund för att man har råd med mer, det är så man kan förena ordning och reda i offentliga finanser, lättad beskattning på arbete, men ändå få fram viktiga investeringar. Det är så vi har styrt Sverige!

Vad har vi då satsat på? Ja, vi sade att vi kan inte ha luftslott och en massa löften när det gäller infrastruktur, som inte innehåller riktiga pengar. Vi som vill ligga i framkant av de nya jobben och vara konkurrenskraftiga, måste ligga i världstoppen när det gäller forskning och innovation. Vi har tagit fram de investeringarna. Vi har rivit ner luftslotten, vi har gjort historiska satsningar på

infrastruktur, vi gör historiska satsningar och ligger nu vid den världstopp där vi ska vara när det gäller investeringar i forskning och utveckling.

Men vi har också mints vad svenska väljare har sagt till oss om vikten av att hålla ihop. Vi har också kommit ihåg vår uppgift att trycka tillbaka utanförskap. Utanförskapet är nu lägre än när vi tillträdde. Det innebär att människor går från utanförskap till innanförskap. Och de synliggörs. De möter samhällets ansträngningar i en arbetslinje och får komma till sin rätt i det svenska samhället. Ohälsotalen har sjunkit. Och, som Anders (Borg) påpekade häromdagen om den materiella standarden: (antalet) verkligt utsatta barn har också minskat. Vid varje budget vi tar, sitter vi och diskuterar: Hur ska vi också se till att hålla ihop Sverige? Ja, arbete är grunden! Men till grupper som inte har arbete så måste man också föras fram förslagen som förstärker också ekonomin för den som har små marginaler. Därför bostadstillägg som förstärks för pensionärer som har liten eller ingen inkomstpension, därför barndel i bostadsbidrag och flerbarnstillägg som höjs. Det och många andra förslag visar att vi förstår uppgiften att hålla ihop Sverige. Att också vår förstärkning av ekonomin ska komma alla till del.

Vi lärde oss en sak på 1980-talet. Det är, att det går inte att ha en febrig ekonomi som kortsiktigt visar upp höga tillväxtsiffror, om mycket annat inte är i balans. Det är ingen mening med att få fem procents lönepåslag om inflationen är tio procent, därför att köpkraften försämras. Vi har lärt av detta. Vi har nu skött Sverige med god ordning i offentliga finanser, med ökad konkurrenskraft och växande sysselsättning – och det har synts i svenska folkets lönekuvert. Vi har haft en kraftig reallöneutveckling under de år som vi har haft en alliansregering. Reallön, det betyder köpkraft, det betyder mjölk på bordet. Det är över 20 procents förbättring för en undersköterska. Det är nästan lika mycket för en förskolelärare. Breda grupper av löntagare, låg- och normalinkomsttagare, har fått en standardförbättring av historiskt snitt under alliansregeringens år vid makten.

Vi har mer kvar att göra, men vi har förändrat Sverige. Och nu vill jag säga till er; jag vill säga till svenska folket, jag kan säga det till Magdalena Andersson och Stefan Löfven också: Man får vara glad för Sverige!

Den andra uppgiften var att hantera kris och att leda Sverige genom förändring. Vi har lett Sverige genom en svår finanskris och utdragen lågkonjunktur. Och vi

har att hantera en mycket stor förändring, kanske den enskilt största förändring som sker av den svenska arbetsmarknaden, den är fantastisk att följa men den ställer väldigt många frågor till oss som är politiskt verksamma. Gå genom industrigolven! Åk genom landet! Gå ut på företagen och lyssna och lär! Och ni hör om snabb förändring. Där det förr stod människor står idag ofta maskiner. Och det är inte en process som är avslutad. Varhelst jag går i produktionen säger de, att här skulle man ytterligare kunna höja effektiviteten. Det kommer att innebära ytterligare robotar och automatisering. Det är säkert bra. Det är ett sätt att överleva i konkurrensen. Men vart tar människorna vägen? Vart tar de vägen? Det är inte så att jobb bara försvinner. Man får det intrycket ibland. Tvärtom, det växer fram massvis med nya jobb. Nya jobb, som vi knappt kan förstå titeln på och ännu mindre vilket innehåll de har, därför det är ett komplicerat samhälle. Väldigt ofta är det baserat på datorkunnande och Internet, men inte bara det. Många nya jobb kommer fram, det är bra. Men de har ofta något gemensamt och det är att de kräver någonting helt annat av dem som ska utföra jobben än vad som gällde förr. Och det tycker jag att vi för litet har tagit in.

Det är väldigt ofta så, att för att klara sig på den moderna arbetsmarknaden, ja då ska man kunna nästan allt. Man måste vara en allkonstnär. Man måste ha kunskaper. Man ska helst kunna flera språk. Man ska ha gedigna studier och många års erfarenhet och man ska ändå inte ha fyllt 25. Och det är ett hårt tempo många gånger i arbetslivet. Väldigt krävande! Och det rimmar inte alltid med hur människors liv ser ut. För våra liv är inte perfekta. Vi lever inte samma typ av liv utan problem när vi är 25 som när vi är 35 som när vi är 45. Livet innehåller kriser, prövningar, alla har en dålig dag på jobbet. Ibland blir det en vecka. Någon gång kan det bli ett helt år. Det är så vi är. Det är så människor är. Det är bara det, att detta möter en helt ny logik. Ett helt nytt arbetsliv. Har vi tagit in det? Har vi förstått den utmaningen? För hur vi löser detta, kommer att påverka det här landets framtid.

Vi ligger förmodligen längre fram än många andra. Man brukar mäta hur stor andel låglönejobb som ett land har. I Tyskland handlar det om över tjugo procent. Jag såg att det var en stor diskussion om det i den tyska valrörelsen. I Sverige är vi nu nere på två procent. Det vill säga, att det är säkert bra att vi har få jobb med låg lön. Men kommer då alla människor in i den svenska arbetsmarknaden? Och hur ska vi göra det möjligt?

Vår strategi har varit att säga: Alla jobb behövs! Vi kan inte förstå att vi har politiska motståndare som dels inte tycks se detta och tycker att de huvudsakligen ska peka ut jobb som ska försvinna – inte jobb som ska komma till. Det är en lyx som vi aldrig skulle unna oss. Alla jobb behövs! Alla jobb med bra och justa villkor behövs, därför att alla människor behövs. Det är så det hänger ihop.

Jag är övertygad om att vi bara har sett början på, att försöka jobba med att sänka trösklar, att uppmuntra en serviceekonomi att växa fram. Det är väl självklart, att om maskinerna gör produkterna ja då måste vi ägna oss åt tjänster av olika slag. Arbetade timmar blir inte arbetade varor i lika hög utsträckning, utan med varandra med en annan typ av arbete. Detta måste vi underlätta och uppmuntra. Vi måste dessutom göra det med en arbetslinje som säger att alla människor har arbetsförmåga, men många måste mötas av att få hjälp att komma på plats in i arbetslivet. Därför måste praktik, vägar in i arbetsmarknaden öppnas, via yrkesintroduktion, traineeskap. Vi har sätt att få pröva på, som vi arbetar med. Verktygslådan måste ständigt byggas till, men detta måste vara utgångspunkten. Denna snabba förändring kommer att fortsätta. Och vi ska också vara ärliga med att säga, att det är inte helt i våra händer att påverka alltihop. Jag berättade om yxföretag, som säljer sjuttio procent av sina yxor utomlands. Det är inte bara vi som sätter villkoren. Var tydliga med det. Svensk ekonomi består till femtio procent av export. De flesta av de företag som vi lutar oss mot och finansierar vår välfärd, de har en väldigt liten marknad här i Sverige. Det är faktiskt vad som händer i Asien, vad som händer i Afrika, vad som händer i Latinamerika, vad som händer i vår nära omvärld, som påverkar. Vi måste lära om världen där ute för att förstå hur vår välfärd, hur vårt liv kommer att påverkas i framtiden. Det är så vår värld hänger ihop. Det är ett modernt arbetarparti som ser och förbereder Sverige för detta. Vi förnekar inte de här problemen. Vi försöker inte dölja dem. Vi vill inte gömma undan människor. Vår arbetslinje kommer att vara svaret också på utmaningarna efter 2014.

I grunden är det ju en fantastisk tid som väntar. Det är någon sorts entreprenörernas tidevarv som vi går in i. Mångkonstnärerna. De som alltid ser runt hörn. De som alltid vill pröva något nytt. Det är deras tid nu. Det är de som kommer att klara sig. Det är synd bara att inte alla är precis lika bra entreprenörer. Eftersom alla behövs, måste det också finnas vägar för alla andra.

Låt oss också komma ihåg, att kunskapsklyftorna växer i vår tid, för att det finns så otroligt mycket kunskap för den som tar sig tid att sätta sig in i allting, Det är på något sätt som att böckerna blir bara fler och fler. Vår kunskap blir bara större och större. Och en och annan försöker alltså att hänga med i allt det där och läsa allting. Och jag tror faktiskt att kunskaperna växer. Men i vår tid finns också de som nästan lyckas missa alltihop. De kan leva i ett informationssamhälle, men nå väldigt litet av informationen. Vi lever i samma land; de som följer allt som händer och de som verkar följa något annat. Det är vårt samhälle. Hur ska den typen av kunskapsklyftor hanteras? Det är ju lätt att säga, att alla ska tryckas in i skolan, att alla ska tvingas; men jag tror att vi har ett annat synsätt. Vi måste börja hos människorna. Vi måste uppmuntra människor att synliggöras, att få komma till sin rätt och inse, att de här kunskapsklyftorna skapar också nya frågor och påverkar också Sverige. Vår kunskapslinje, vårt kunskapsuppdrag i den svenska skolan, handlar just om detta. Börja tidigt. Uppmuntra barn från tidig ålder, att med nyfikenhet finna sin egen väg till kunskap. Uppmuntra alla utifrån egna förutsättningar. Säg inte att vi ska stöpa alla i samma mall. Men missa ingen! Därför att det skapar risker för vårt samhälle.

Nästa år är det alltså val. (Det var en som hade noterat det. Bra!) Den 14 september är det val. Ja, det är val till Europaparlamentet före det. Och jag var glad att få följa en mycket gedigen nomineringsstämma häromkvällen. Vi har valt väldigt goda och bra representanter. Sedan, den 14 september, så är det allmänna val. Val, det handlar om vägval. Val tenderar att handla om det som det finns en konflikt kring. Om alla är överens, då är det väl inte något problem. Utan det är väl det som konflikten står kring, där vi vill olika, som det spelar roll. Vi säger: Så här kan man göra. Våra motståndare säger: Nej, precis tvärtom. Och sedan låter vi svenska folket avgöra. Därför kommer valen att handla om jobben, om ekonomin om skatterna; om hur vi ska se på verksamheter kontra bidrag och det kommer att handla om regeringsalternativ.

Först jobben: Vi säger att alla jobb behövs och det ska löna sig att arbeta. Vi ska ha tillväxt i ekonomin och konkurrenskraftiga företag. Så ska vi ta ansvar för Sverige. Vi ska bygga det på ordning och reda i offentliga finanser, därför är det ordning och reda så skapar det miljö för investeringar och lägre ränta. Så vill vi ta ansvar för Sverige efter 2014.

Våra politiska motståndare vill ingenting gemensamt när det gäller jobben.

Socialdemokraterna har ingen jobbpolitik överhuvudtaget. De har en politik som kommer att leda människor bort från arbetsmarknaden, inte in i arbetslivet. De tror att man utan problem kan göra det dyrare att anställa och sedan finansiera med dessa skatteökningar kraftiga utbyggnader av transfereringar och bidragssystem och så tror de att det leder till jobb. Hur då? Hur går det till? Det är sanningen bakom deras budget. Trettio miljarder i ökade skatter, som används till åtta miljarder för att bygga ut transfererings- och bidragssystem och till åtta miljarder för att återuppbygga plats- och AMS-politik som har testats och prövats och som har haft för låg kvalitet och snarare bundit människor utanför arbetsmarknaden än hjälpt dem att komma in i arbetslivet. Det är den stora skillnaden i svensk politik: Vi som vill ha en jobbskapande politik mot dem säger att man bara kan öka skatter och i stället bygga ut bidrag och transfereringssystem.

Till det, vad vill Miljöpartiet med jobben? De vill beskatta allt som rör sig. För dem är inte människan projektet. För dem är människan problemet. De funderar inte på hur Sverige ska få fler jobb. De funderar på hur de ska få stopp på människor, så att de inte rör sig. Det ger inga jobb. Vad ska socialdemokraterna och Miljöpartiet göra ihop? De ska alltså göra det dyrare att anställa, bygga ut bidrags- och transfereringssystem och lägga skatt på allt som rör sig. Sedan kommer Jonas Sjöstedt!

Valet kommer att handla om ekonomin. För vi säger ordning och reda i offentliga finanser. Det här partiet lovar inte allt till alla. Vi är tydliga med, att även om den här utgiftskvoten är samma, så finns det som vi har minskat på. Jag nämnde statsskuldräntor. Ett minskat utanförskap gör att vi lägger väsentligt mindre av resurser på bidrags- och transfereringssystem. I stället har vi byggt ut resurserna inom ramen för en växande ekonomi i investeringar som bygger Sverige starkt. Våra motståndare lovar allt till alla. Det finns ingenting som de inte antyder kan få mera satsningar. Följ dem över hela Sverige, i kommunerna, i regionerna, i landstingen, i varje verksamhet som ni överhuvudtaget kan finna någon form av mänskligt liv och de kommer att lova mer. Det är inte så man tar ansvar. Det är så man skapar förväntningar som man inte kan infria. Det tydligaste exemplet på det, det är att deras budget säger att man kan i ta bort i princip alla de spärrar och förändringar vi har gjort av långtidssjukfrånvaron. Man kan höja taken, man kan höja ersättningarna, man kan ta bort tidsgränserna, man kan ta bort andra sjuklöneveckan – och för detta sätter vi av 1,3 miljarder. En komma tre miljarder! Tro mig, den som inte har kontroll över

sjukfrånvaron i Sverige, den har inte kontroll över offentliga finanser. Det kommer inte att handla om 1,3 miljarder. Det de säger om skola, det de säger om sjukvård, det blir ord som sedan visar sig bli en annan verklighet. Tappar man kontrollen på sjukfrånvaron kan man säga vad man vill, men det man gör är att man finansierar ett växande utanförskap. Det är det vägvalet som de vill se för Sverige.

Valet kommer att handla om skatterna. Det är vi som leder skattedebatten. Socialdemokraterna vågar inte längre stå för det de egentligen vill, nämligen höja skatten. Nu säger de: Vi ska inte höja fastighetsskatten; vi ska inte höja inkomstskatter. Det är en anpassning till oss. Det är bra. Men det är inte helt sant. De vill höja skatterna. Tro mig! De kommer att tvingas att höja skatterna. Skatterna är för dem alltid bara ett instrument. Det är det som behövs när de har lovat allt till alla och tappar greppet om de offentliga finanserna. Ja, då får vi väl höja skatterna! Det börjar med de 30 miljarder som de har erkänt i sin budget. Det är vad det börjar med. Sedan blir det en 10-20 miljarder till av Miljöpartiets olika skatter. Och sedan blir det alla skatter som de tyvärr måste höja därför att de helt enkelt kom på att det kostar mycket mer för allting de lovat – eller att de helt enkelt tappar greppet om sjukfrånvaron.

Striden kommer att stå om skatterna. Vi kommer än en gång att behöva förklara för svenska folket, att kraftigt ökad beskattning på arbete, att göra det dyrare att anställa unga, att lägga högre skatt på produktion, det skapar inte jobb utan det förstör jobb. Det förstör företag. Det förstör framtidsmöjligheter. Vi ska ta den konflikten i valet 2014.

Konflikten kommer också att stå: Är det till verksamheter inom den skattefinansierade välfärden som resurserna ska gå eller är det till bidragssystem? I grunden är vårt val tydligt. Vi, inom ramen för en växande ekonomi och återkommande reformer, vill investera i svensk skola och svensk sjukvård. Därför vill vi se bättre resultat. Därför vet vi att det utjämnar livschanser. Det skapar bra livsvillkor för alla människor i Sverige.

Vi är dessutom öppna med att det är grunden, hur kommuners och landstings ekonomi utvecklas, som påverkar detta mer. Det har ibland blivit som att det är staten som finansierat detta – och med miljard till sjukvården så påstår man att nästan alla problem plötsligt försvinner. I en verksamhet som finansieras med landstingsskatt och som omsluter nästan 240 miljarder, så är det helt enkelt inte

en korrekt beskrivning. Återigen, två och en halv procents tillväxt, brett fördelad över hela ekonomin, ger femton miljarder mer till skola, sjukvård och allting annat i de skattefinansierade välfärdsverksamheterna. Det är tillväxt som betyder något. Vad skapar tillväxt? Jo arbete! Vad skapar inte tillväxt? Ja, att bygga ut bidrags- och transfereringssystem. Återigen, de säger ”skola”, men de kommer att tvingas administrera ett växande utanförskap och de kommer inte att kunna leverera de löftena som de har givit. Alltså så står våra investeringar och satsningar på verksamheter mot deras bidragspolitik.

Till sist handlar också politik i vår tid om regeringsalternativ. Och som någon ung MUF:are har fångat det: Det spelar roll om man förbereder sig. Jag kommer att säga detta många gånger till det svenska folket. Om man söker väljarnas mandat för att ta ansvar för Sverige i fyra år, då spelar det roll om man har förberett sig. Att förbereda sig i vår tid, det handlar dels om att ha reformer som är genomarbetad. Det är inte av det här slaget: ”Ja, det är väl mer en skiss eller (vänder på papperet), det kanske är så här man ska hålla papperet. Vi får väl se. Vi får väl utreda litet. Vi har ett mål. Ni har väl hört talas om mål? Det är skojigt. Hallå. Vi har ett mål här. Det är ju viljan det handlar om. Fattar ni inte det?”

Ni kan sätta upp vilka mål ni vill. Det spelar ingen som helst roll, om ni inte kan leverera. Svara på hur-frågan: Hur ska det gå till? Hur ska man inom ramen för ansträngda offentliga finanser få fram de investeringar och de förändringar som gör olika saker möjliga? Hur ska man kunna göra det, om man inte ens har förberett sig? Hur ska man kunna göra det, om man inte har förberett sig tillsammans med andra? Vet ni vad som händer om man inte har förberett sig? Ja, då är man oförberedd!

Då börjar man inte med att ta fram allt som man nu ska göra, utan då börjar man ”...ojdå, vi måste förhandla, har någon tagit de där skisserna vi hade?” Och sedan får man sitta genom nätterna och så märker man, ”...att vi tycker ju inte alls samma sak. Ni vill ju göra mycket annat som inte vi vill, och nu måste vi tydligen närma oss varandra.” Sedan ska man inför en häpnad omvärld, häpna medarbetare och en häpnad befolkning meddela, att ”...allt det där ni hörde, det vi sade, det blev visst något annat. Det blev det här i stället. Vi kan inte riktigt förklara hur vi kom fram till det. Och det är ju ingen av oss som egentligen står för det. För det är ju ingen av oss som har sagt till er väljare, ja det är den politik som vi nu kommer att föra...och resten måste vi faktiskt utreda har vi kommit på.”

Det kommer att bli dyrt. Det blir dåligt. Det tar mycket längre tid. Det är vad som händer om man är oförberedd. Och tro mig, det har hänt i Europa. Fråga de danska väljarna! Fråga de franska väljarna! Hur det är att rösta på socialister, som lovar saker och som sedan upptäcker att de bara hade skisser. De måste göra något helt annat. Utsätt inte Sverige för det experimentet!

Vi kommer att förbereda oss. Vi kommer att förbereda oss själva. Vi kommer att förbereda oss tillsammans med våra alliansvänner. Vi kommer att förbereda oss för att ta ansvar för det här fantastiska landet i ytterligare fyra år.

Vi har nu använt fyra dagar för att förbereda oss för ett ansvarstagande som sträcker sig över fyra år. Jag känner en fantastisk energi. Jag känner en fantastisk glädje. Jag känner en fantastisk inspiration av att ha lyssnat till er, av att ha respekt för att alla de beslut som vi nu har, faktiskt ska kunna bli en verklighet för det här landet. Nu kör vi! Och så vinner vi valet 2014! Tack ska ni ha!

Taggar

2010-tal, 2013, Man, Moderaterna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/fredrik-reinfeldt-avslutningstal-vid-moderaternas-arbetsstamma-2013>